

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Christian Baltasar Krarup Bergenhammer

Citation: Ploug, Carl: "Christian Baltasar Krarup Bergenhammer", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid67377.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Christian Baltasar Krarup Bergenhammer.

Nu gulnes Lindens Løv og falder af,
Og Blæsten hvirvler det omkring i Støvet,
Naturens Fylde stunder til sin Grav,
Og Livet synker visnet ned som Løvet;
Hvor nys vi stod i Kveld, en talrig Rad,
Og slynged Sangen om det grønne Blad,
Nu taus en Enkelt vanker og bedrøvet.

127

Thi alt gik Mangen, kaldt en trofast Svend,
Tilsengs bag Hverdagssystemens snevre Skranker
Og kjender knap sit Ungdomsliv igjen,
Som taaget svæver for hans dorske Tanker;
Og mangel Gut med frit og lystigt Sind,
Med Sundhedsblomsten paa den varme Kind,
I Gravens stille Havn har kastet Anker.

Nys runged Klokker over Beltets Bred,
Til Kirkegaarden bar man bort en Baare;
Der lagdes en af vore Bedste ned,
Og Gravens Rune ristede - en Taare.
Hans Stjerne skinned vist ej bredt og vidt,
Den store Verden kjendte ham kun lidt,
Men Venneklyngen elskede ham saare.

Han var en djærv og kraftfuld Søn af Nord,
Saa fyrig og saa varm som Sydens Ranke;
Han var saa kjæk og brav i Daad og Ord,
Saa ærlig og saa ren i Hu og Tanke;
Han var en Ven, som man kun finder faa,
En Klippe, som man kunde bygge paa,
Mens Bølgen skylled bort den skøre Banke.

Et frodigt Liv der spired i hans Barm,
En Aandens Vaar med Hjertets Roser røde;
Naar Glædens Kalk han tømte ungdomsvarm,
Saa folded den sig ud i fejrst Grøde,
128 Saa flammede hans Blik, hans Læbe klang,
Begejstret stemte Koret i hans Sang,
Og Hjerter favnedes i Toners Møde.

Et helligt Haab var Maalet for hans Id,
For Aandens stille Kamp og tause Virken,
En Herrens Præst at vorde gjæv og blid,
At tolke Ordets Herlighed i Kirken.
Hans gamle Moder suged Kraft deraf.
Det svandt - nu staar hun ved den friske Grav,
Nedbøjet, som paa Fjeldet Hængebirken.

Thi Liv skal vorde Død og Glæde Kval,
Og Haabet som et Stjernesud udslukkes,
Hver Blomst, som spirer frisk i Jordens Dal,
For Kulden visne og af Stormen plukkes,
Saa lyder Nornens mørke, tunge Dom:
Mod den er al vor Kamp og Stræben tom,
Og den forstummer først, naar Kisten lukkes.

Men Død skal vorde Liv og Smerte Lyst,
Af Muldet stige skal en Blomsterkjæde,
Det Haab, som segned sygt og mat i Høst,
I ny og herlig Vaarglands skal fremtræde;
Vort Savn skal stilles, Graaden tørres bort,
Thi Døden er jo kun en Slummer kort.
Han er indgangen til sin Herres Glæde.